

Lovas István: Kik is azok a neokonok?

2016 március 12. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Trump elnökségébe a ma ismert Nyugat belehalhat.

„A valaha is kitalált legjobb demokráciaprogram az amerikai hadsereg” (Michael Ledeen neokonzervatív külpolitikai elemző, 2003. december 16.)

„Washington külpolitikája a gyilkosság” (A neokonellenes Paul Craig Roberts, Reagan elnök pénzügyi államtitkára, a Wall Street Journal volt társszerkesztője és publicistája, 2016. március 6.)

A neokonzervatívok most ismét felhívják magukra a figyelmet azzal, hogy nyíltan, szinte rjögve vetik rá magukat Donald Trump ingatlanfejlesztő milliárdosra, hogy megakadályozzák elnökké választását. A republikánusokkal összefonódott, a két Bush elnöksége alatt kulcspozíciókat betöltő és Washingtonnak a demokrácia és a szabadságjogok terjesztése ürügyén viselt háborús külpolitikáját meghatározó neokonok legutóbbi, a széles nyilvánossághoz eljuttatott levelükben már arra biztatják a szavazókat, hogy inkább lépjenek át a párthűséget, mint teszik, és ha döntenie kell, szavazzanak inkább a demokrata párti Hillary Clintonra, mintsem republikánus színekben az elnökjelöltségért és így az elnöki posztért versenyző, általuk gyűlölt Trumpra.

A neokonzervatívokról (is) annyi meghatározás olvasható, ahány forrásban keresünk rá. A Conservapedia neokonzervativizmus szócikke így kezdi bemutatásukat:

„A neokonzervatív (a közbeszédben neokon) az amerikai politikában olyan valaki, aki konzervatívként mutatkozik, de ténylegesen az erős kormány és a külföldi beavatkozás pártján áll; a politikában és a kormányban a vallással szembeni ellenségességet részesíti elnyben.”

És most ne legyünk álszemérmesek, hiszen az internet egyik legnépszerűbb, száz- és százmilliók által használt angol szlengszótárát, az Urban dictionaryt idézzük egy olyan korban, amikor egy magyarországi miniszterelnök (Gyurcsány Ferenc) kimondott obszcén szavai nyilvánosságra hozatala előtt sem állítottak fel szalonképességi médiarendőrt. Tehát e szótár „neokonzervatív” szócikke, az ott olvasható egyetlen példamondattal: „Ellentétben a hagyományos konzervatívokkal (akik kis, fokozatos változásokat hirdetnek), a neokonok az erő, a manipulálást és a megtévesztést preferálják, hogy radikálisan visszaváltoztassák a társadalompolitikát az 1960-as évek előtti elnyomó korszakra, miközben a gazdaságot szabad piaci alapon hagyják, hogy a nagyvállalatok uralhassák a világot.” Majd a példamondat: „Ég, te tetves, hazug, bűdös neokon szarzsák”. (Burn, you filthy, lying, stinking neocon shitbag.)

A Wikipedia magyar kiadásának neokonzervativizmusról írt, tizenegy oldal terjedelmű szócikke így kezdődik: „A neokonzervatív gondolkodás kialakulását és az amerikai politikában való megjelenését az ötvenes évekre tehetjük. Érdekes megemlíteni, hogy az alapvetően protestáns amerikai szellemi alapjai mellett a neokonzervatív gondolat specifikusan zsidó intellektuális gyökereit. [Nyelvtani hiba az eredetiben.] Ugyanis a negyvenes években New Yorkban, a City College of New York (CCNY) hallgatói közül került ki a neokonzervatívok első generációja, többek között Irving Kristol, Seymour Martin Lipset és Nathan Glazer. Az elkötelezetten baloldali csoport legfőbb jellemzője az erőteljes antikommunizmus és a kommunizmussal rokonszenvező liberálisokkal szembeni ellenérzés volt.”

A fűként az egykori Trockij-hívekből az 1960-as (és nem az ötvenes) években az amerikai demokratapártiak körében alakult mozgalom Reagan elnök idején (1981 és 1989 között), akkor már a republikánusok és így az antikommunizmus tántoríthatatlan híveiként, beleolvadtak a hidegháború politikájába, erőteljes támogatóknak bizonyulva.

Komoly befolyásra a két Bush, George H. W. Bush és fia, George W. Bush elnöksége idején tettek szert, első sorban Irak hamis indokokkal megindított 2003-as inváziójában játszott szerepükkel. Kulcsembereik ott ültek az ifjabb Bush elnök kormányában, mint Paul Wolfowitz, John Bolton, Elliott Abrams, Richard Perle, Robert Kagan (Victoria Nuland mai külügyi államtitkár férje) vagy Douglas Feith.

A neokonzervatívok befolyása felmérhetetlenül nagy. Mindenütt ott vannak, ahol sürgetni kell, hogy az Egyesült Államok a „demokráciát” és a „szabadságjogokat” fegyverrel terjessze. A Wall Street Journal szerkesztőségi véleményoldalai hűen tükrözik a neokonok álmopolitikáját: bombázni mindenkit és mindent – első sorban Iránt – akit és amit az Egyesült Államok és fűként Izrael az ellenségének tekint.

Nem véletlen, hogy sokan a neokonokat úgy tartják számon, mint akiknek Izrael érdekei fontosabbak az amerikai

érdekeknél, ha a kettő netán ütközne. Politikájuk lényegét tömörebben és jobban senki nem fogalmazta meg az Orbán Viktort neofasisztának nevező John McCain amerikai szenátornál, aki a 2007-es amerikai elnökválasztási kampányban így kurjantotta el magát: „Bombázd, bombázd, bombázd, bombázd Iránt!”

Arról az Amerikát háborúból háborúra vinni akaró McCain szenátorról van szó, akit hazai „liberálisaink” eddig egyetlen rossz szóval nem illettek, a napnál világosabbá téve, hogy kik a mi neokonzervatívjaink.

Azok, akiknél a liberalizmus és a mai demokrácia Brüsszel és főként az amerikai kormány feltétel nélküli imádatával egyenlő. És akik a legdurvább kirohanásokat intézik azok ellen, akik a szabadság, a demokrácia, a normalitás, de főként a nemzeti érdekek nevében nem követik vakon és lihegve e két hatalmi központ stratégiáját, esetenként gyorsan változó taktikai lépéseit, s már nem is csak kettős, de az alkalomhoz és a haszonelvőséghez igazodó többes mércéjét.

Az amerikai neokonok most óriási pánikban vannak attól, hogy Donald Trump személyében olyan elnök kerülhet hatalomra az Egyesült Államokban, aki nemhogy Amerika állandó háborúzásainak vetne véget, de békét kötne Washington mostani fő riválisaival, beleértve az általa többször elismert Putyin elnök vezette Oroszországot és Kínát. Miközben – és a neokonok számára ennél fájóbb pont nincs – semleges szerepet kíván elnökként betölteni az izraeli-palesztin „konfliktus” (értsd a palesztin területek izraeli megszállása) rendezése érdekében. A tét óriási. A mértékadó Politico portál március 10-én úgy értékelte Donald Trump elnökségét, hogy azt, megvalósulása esetén, a ma ismert Nyugat nem éli túl.

Ami az uralkodó elitnek katasztrófa, másoknak talán örömhír.

Lovas István - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

